

[Aksel Larsen.]

Leder af den Afdeling af Tysklands national-socialistiske Parti, som befinder sig paa dansk Grund. Han kan ikke fremsætte et eneste Krav, uden at det i Forvejen er godkendt i Berlin. Og saa skal man lade være med at forsøge at lulle sig selv i Søvn eller dysse den danske Befolkning til Ro med, at saa er der ingen Fare, og saa betyder Møllers Krav i Sønderjylland ingenting.

Jeg er af den Opfattelse, at i Stedet for at trække os ind i vort eget Hus ligesom en Snegl er en international Orientering mere end nogen Sinde paakrævet. Jeg er af den Opfattelse, at det danske Folk, ikke blot fordi det er fredselkende og demokratisk, men ogsaa i egen Interesse paa det internationale Omraade efter Evne bør gøre, hvad det kan, for at skabe mere rolige og sikre Tilstande, og jeg er af den Opfattelse, at man i allerhøjeste Grad maa forstærke den skandinaviske Orientering. Jeg tror ikke, det er tilstrækkeligt, at man, som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch synes at mene, har gjort meget over for Skandinavismen ved ikke at ville nedsætte Valgretsaldern mere end til 23 Aar — jeg tror, der skal adskilligt mere til.

Jeg vil opfordre Regeringen til omgaaende at tage Initiativet til Forhandling med de øvrige skandinaviske Landes Regeneringer om et økonomisk, et kulturelt, et politisk og ogsaa et forsvarsmæssigt Samarbejde. Jeg ved meget vel, at Statsministeren ved sin Tale i Lund erklærede, at udvidet økonomisk Samkvem mellem de skandinaviske Stater er ikke muligt. Jeg deler ikke Statsministerens Opfattelse, jeg vurderer de økonomiske Kendsgerninger anderledes. Og desuden mener jeg, at man ved politiske Midler og egnede Forholdsregler kan overvinde Vanskeligheder af økonomisk Art, som maatte være til Stede eller vise sig. Jeg tror, man i første Række skal orientere sig i den Retning. Jeg beklager, at der er sket for lidt hidtil, og jeg opfordrer Regeringen til at tage et heldbringende Initiativ paa dette Omraade. Man vil maaske hertil sige: Ja, men hvorledes gik det ikke netop Tjekkosllovakiet, som mente at have sikret sig? Hertil svarer jeg: Kom og vis en anden Vej. Den anden Vej, den at udlevere Faarehundene til Ulvene, har jo spillet Fallit, den fører lige lukt ind i Fordærvelsen. Saa maa man hellere vælge den Vej, hvor der er en lille Smule Chance for at skabe Sikkerhed.

I samme Forbindelse vil jeg erindre om, at Tjekkosllovakiet blev udleveret, svigtet af dem, der skulde hjælpe det,

eller af Flertallet af dem, som skulde hjælpe det, for det var jo kun de vestlige Stormagter, der svigtede Tjekkosllovakiet. (*Kristen Amby*: Har Sovjetunionen ikke svigtet?). Nej, Sovjetunionen vilde ikke svigte; da det kom til Stykket, erklærede Tjekkosllovakiets Regering, at den gav Afkald paa en tilbuddt Hjælp fra Sovjetunionen.

Men Spanien eksisterer nu. Det er min Opfattelse, at selv om man gennem hele Ikke-Indblandingspolitikken, som Danmark er Deltager i, har gjort det stik modsatte af, hvad man skulde, og i Virkeligheden har hjulpet de aggressive fascistiske Stater, saa staaer det republikanske Spanien stadig meget stærkt og har al Mulighed for at klare sig i den Kamp, som det er indviklet i mod sin Vilje. Det er mig imidlertid bekendt, at Landet befinder sig paa Randen af Hungersnøden, og det kunde man i det mindste gøre fra det demokratiske Danmark, hvor man har Overflod paa Levnedsmidler, at man hjalp det republikanske Spanien med Mad, saa de kunde klare Vinteren igennem.

Jeg har med Glæde hørt paa det ærede Medlem Hr. Hartvig Frischs Udtalelser om, at man skal lade være at straffe de Danske, der frivilligt er draget til Spanien for at kæmpe, og der er vel Haab om, at man vil lytte mere til det ærede Medlem, end man har lyttet til mig i denne Sag.

Hvad angaar Spørgsmaalet om Etablering af regulær Forbindelse med General Francos Regering i Burgos og sende, som det hedder, en Agent til Burgos, saa er jeg absolut Modstander af det. Jeg er Modstander af det af politiske Grunde. Jeg er Modstander af det af Hensyn til de Konsekvenser, det kan faa for Danmark i Fremtiden. Og jeg er ogsaa Modstander af det af, om man vil, rent forretningsmæssige Grunde. Jeg synes, Danmark burde have faaet nok af sin Forretningsforbindelse med Francos Spanien. Man traf engang en Aftale om Udveksling af Varer; jeg tror, det i det væsentlige var færøske Klipfisk, Franco skulde have, og de skulde betales med Frugt. Aftalen var som desværre saa mange af de Handelsaftaler, Danmark har sluttet, af den Art, at Danmark havde alle Forpligtelser og den anden Part alle Rettigheder. Klipfiskens Pris var stipuleret, og den blev leveret kontraktmæssigt, men der var ikke talt om nogen Betaling for Frugten, og derfor blev der leveret daarlige, grønne og raadne Appelsiner og andre Frugter til en Pris, der var tre Gange saa stor som den, man kunde købe ordentlig Frugt for andetsteds. Dette var endda ikke til-